

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

PREUS DE VENTA

25 exemplars. . . . . Una pesseta
Cada número. . . . . 3 quartos
Surt a flum ab tota regularitat é lo menos una vegada
cada setmana

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

6 - RONDA DE LA UNIVERSITAT - 6

BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Tot Espanya, portat é domicili. . . . . a rals trimestre
Països de la Unió Postal. . . . . 16 id. id.
Dona números extraordinaris sempre que ho demanen
las circumstancies

CASSINO DE GRANOLLERS

La Secció Científica-Artística-Literaria d'aquest Cassino, tenint en compte la molta transcendència é importància dels concursos artístichs-literaris, celebrats per la mateixa en 1881 y 1882 y l'esplendor y lluhiment que donan á las festas que celebra nostra vila, ha acordat la celebració del 3.º Certámen pera 'l dia 4 del próxim Setembre. Per lo tant, invita á tots los escriptors que honrin tan senyalada festa, subjectantse á las condicions del següent

CARTELL

I *Una flor natural*, oferta per la Secció de Literatura, á la millor poesia qual tema 's deixa á lliure elecció del poeta. Lo guanyador d'est premi deurá nombrar la Reyna de la festa.

II *Una branca de llover d' or y argent*, costejada per la mateixa Secció, á la millor poesia que canti las excelencias de la Agricultura, del Comerç ó de la Industria.

III *Una lápida de marbre ab relleus y escud de plata*, que ofereix lo Cassino de Granollers, al millor treball en prosa sobre lo següent tema: «Nocions de Geografia física, descriptiva é històrica del Principat de Catalunya.»

IV *Una escribania d' argent*, premi costejat pel Magnífich Ajuntament de aquesta vila, al autor del millor treball en prosa sobre 'l tema següent: «Causas que han impedit lo desarrollo de Granollers y medis pera fomentarlo.»

V *Una copa artística d' or y argent*, ofrena de D. Pere de Rosselló, ex-Diputat

provincial d'aquesta comarca, al autor del treball en prosa que del modo mes clar y exacte senyali los verdaders límits del Vallés y mellor espliqui la geografia física de la mateixa comarca.

VI *Una ploma de plata*, que costea D. Agustí Viñamata, Diputat provincial per aquest districte, al qui mellor canti en vers ó prosa alguna de las costums de Granollers.

VII *Un objecte d' art*, que ofereix don Felip Ricart y de Córdoba, Marqués de Santa Isabel, al autor de la millor «Oda al riu Besós.»

VIII *Un brot de roure d' or y argent*, á la millor poesia «Al Rellojete,» ofert per D. Thomàs Clot, rellotjer d'aquesta vila.

IX *Una cartera de pell de Rússia* ab las inicials d' or y argent del autor, á la millor poesia humorística, premi costejat per un catalanista.

Haventse demanat á la Excm.a Diputació provincial lo premi que ab lo tema de «Descripció de la bellesas del Vallés y dels sitis de la comarca que merescuan mes especialment ser visitats» oferí en 1881, la Junta de la Secció ha cregut terho públich anticipadament, per si algú volgués comensar algun treball, cas de que sia concedit.

Lo Jurat classificador dels treballs se compondrá dels següents senyors

- D. Marian Maspons y Labrés, President.
- » Anton Aulestia.
- » Conrat Roure.
- » Francisco X. Tobella y Argila.
- » Ramon Viladecans.
- » Joan Francisco Alesan, vocals, y
- » Manel Ribot y Serra, Secretari.

Tots los treballs deurán ésser inédits y escrits en idioma catalá, excepció feta dels senyalats ab los números 3, 4, 5 y 6 que podrán serho també en castellá.

Lo Jurat concedirá 'ls accésits que cregui convenients.

Las composicions que 's presentin deurán observar las reglas establertas en aquestos casos.

Los plechs que continguin los noms dels autors no premiats serán inutilisats públichament en l'acte de la festa.

La Secció de Literatura 's reserva per durant un any á comptar desde 'l dia del Certámen, la propietat dels treballs premiats.

Tots los treballs deurán ésser remesos per tot lo dia 20 d' Agost próxim, al domicili del Secretari de la Secció, carrer de la Palma, núm. 22, d'aquesta vila.

Granollers 1 de Juny de 1884.—Lo Bibliotecari, JOSEPH MORA SIVINA.—Lo President, JOSEPH SOCA.—Per A. de la J. de la Secció.—Lo Secretari, J. VIDAL.

LO PORTER

«Vols conèixer ó saber mon car lector estimat, lo que fa algun llogater de l'escala á que porter fa temps vaig ser destinat?»

Ne viu en lo primer pis un matrimoni formal, puig ne sembla que cap ral li falta per ser felís.
Veurás qu' están á tot hora ab feyna ab la gent de tré; ell pariant com un senyá, y ella fingintse senyora.

Y pera ferne 'l discret
y vestir de panyo y llana,
no menján quan tenen gana
ni beuen quan tenen set.
Lo productor los meos
diu que may no pot cobrar
al pis sempre veig pujar
vistas de molta... inguos.

Al segon fa poch que hi viu
una parella novella,
que no té mes calor ella
que 'ls tres meos del setiu,
Ella es ben plantat y roig,
ella es fresca y olonosa,
que vaja, n' es una mossa...
la vristat, que a mi 'm fa goig.
El ignora jo 'l que fa,
per sempre 'l trobaré fora;
y ella amich reb a tota hora
que la van a vrista.
Pero hi ha llenguas estranyas
que diuen, ab gran secret,
que quan es fora, 'l pobret,
sol negocijar ab banyas.

Al ters, no molt alegroy
viu un pare de nasuten,
que de tan lligi 'l Cierro
está gras com un homy.
Tan trist está que deira
sens parar un sol moment,
y no pot son pensament
distreure ab res del que mira.
A la nit no dorm, somia
com si estés enmig d'el,
y no té felicitat,
ni goig, ni pler, ni alegría.
¿A son mal no hi ha remey?
—No senyor.—¿Y qué deplora?
—Que ta 'la neceda á fora
per assumptos... del servey.
Opino que ja n' hi ha prou
ab lo poch que deixu dit,
si algu 's don per aludit
es que 'la llaga li con.

M. GARDÓ

En las últimas discusiones del Senat
marqués de Novaliches, vensut en Alcolea,
dispará bala rasa contra 'l general
Serrano, recordant aquells fets que tan
cars pagá lo primer de dits senyors, que
no sabém si ara pacíficament buscava la
vemenja de aquella batalla que va costarli
las barras.

Lo general Serrano, lo vencedor de Alcolea,
un dels primers causants de la cayguda
dels Borbons en 1808, se trobava entre
la espasa y la paret, com se sol dir,
per contestar.

Pero com los polítichs may se apuran,
y per mes planxas y equilibris que 's ve-
gin obligats á fer sempre surten del pas,
lo duch de la Torre va tirar al dret, y
aquí caich aquí m' aixeco, y deixantne
anar una de freda y una de calenta, va
contestar del millor modo que pogué, de
qual contesta creyém que val la pena de
terne dos quartos á nostres llegidors.

Com comprendrán, ja 'ns guardarém be
prou de fer certas deduccions que, per il·
lógicas y racionals que resultessin, la li-
bertat conservadora y la interpretació de
la legalitat establerta per la premsa po-
drian donarnos un qué sentir y picor per
gratar hon rato.

De modo que 'l llegidor ja 'n pendrá la
bona voluntat y 's farà cárrech de lo que
podrian dir convenient escampadas ab la
ploma unas quantas gotas de tinta que ara
s' han tingut de quedar al tinter.

Comensá lo duch á contestar al mar-
qués pegantli una respallada que per poch
se n' hi porta 'l pel. Y després deya:

«Yo me uno al señor marqués de Novaliches en pedir para S. M. la reina doña Isabel II, cuanto sea necesario para su grandeza, esplendor y dignidad.»

Aixó, posat en boca del vencedor de Alcolea, me fa l' efecte de uns corrons ab uns rosaris.

Després passa á alabar al rey, que lo enlayra fins á ferlo perdre de vista...

(Aquí esborro unas quantas ratillas que tenia escritas).

..... y molt trempadot diu lo grandíssim general Serrano:

«En cuanto á revoluciones, ni soy yo el primero que me he puesto al frente de las tropas á combatir lo existente, ni lo han sido mis padres ni mis abuelos.»

Ab lo qual qualzevol podria pensarse que vol dir que TAMPOCH SERÁN LOS ÚLTIMS LOS SEUS FILLS NI 'LS SEUS NETS.

Lo qu' es jo no 'l contradeixo pas.

Després va propinar la següent *indecencia* al desbarrat marqués d' Alcolea:

«Pues qué, el señor marqués de Novaliches, tan noble, tan caballero, que tan bien conoce y obedece la ordenanza y la disciplina, no ha tenido ocasion, me parece que en 1841 ó 43, de tomar parte en aquellas contiendas con la espada ceñida á la cintura?»

Vaja, que tractantse de militars y de sublevacions, no hi ha un pam de net. Al que tira la primera pedra, sempre n' hi rebot un' altra á la cara.

Y diu en Serrano:
«Jo declaro que mi flaqueza es ser liberal.»

Dispensi; pero 'l qu' es per aquest cantó, la seva flaqueza la veig molt grassa.

Y anyadeix casi seguidament:
«El honor bien entendido no es de ninguna manera humillarse y prosternarse ante los poderes publicos.»

Ajajá, ja estém conformes en algo en Serrano y jo. Ara sols faltaria que 'ns digués ahont tenen l' honor tots aquells setembrins que han canviat mes de partit que de mitjons, fentse sempre dels que han estat al poder.

Y seguint per aquest perillós camí de las revoluciones, deixa anar las següents aprofitables paraules:

«Si no hubiera habido hombres que hubieran pensado y hubieran luchado por el triunfo de sus ideas, puede ser que estuviéramos aún adorando el caballo de Calígula.»

Ja ho veuhes; lo general Serrano, en plé Senat, afirma que sense las revoluciones armadas potser encara tots forem una colla de salvatges que adorariam al consul-bestia.

Y per si 'ls queda algun dubte, escoltin be lo que va anyadir seguidament:

«El adelanto de los tiempos, los progresos, como no sean progresos científicos, no vienen sino por ACTOS DE FUERZA DE LA OPINION PÚBLICA.»

Cap conservador va gosar obrir boca davant de tan categòrica afirmació.

Lo Senat dels conservadors, donchs, va sancionar ab son silenci tan revolucionaria afirmació, y ja poden donarsen per satisfets los revolucionaris.

LOS ADELANTOS NO VENEN SINO PER ACTES DE FORSA DE LA OPINION PÚBLICA.

¡Ho entenéu bé!
Donchs enterats.

.. ..

Han sigut agarrotats á Jerez set individus per haber causat un homicidi.

La llei, en nom de la societat, ha venjat un crim cometentne altres set.

Donemnos vergonya de viure en un sigle que 's diu il·lustrat y ahont tais barbaritats encara son possibles.

.. ..

Las corridas de toros que per Sant Joan se farán á Barcelona prometen estar il·ludíssimas.

Lo ministerial Frascuelo es lo *matador*, y l' aristocracia barcelonina se prepara á honrar á son colega dintre la tauomaquia.

Professors, toros y caballs son las distraccions mes típicas de l' aristocracia *pur sang*.

Iglesias, hipódromos y torins son los llochs de il·lustració de nostres *elecats* personatjes.

No poden viure mes qu' entre banyas, farum d' encens y animals.

Cadascú ab los seus.

.. ..

Lo senyor Posada Herrera va dir en una sessió del Senat que D. Amadeo habia sigut un rey intrús.

Lo senyor Posada perteneixia á la fracció que 'ns portá 'l tal senyor per rey de Espanya.

La moraleja que de aixó se 'n deduheix la poden aprendre los reys destronats—y fins los tronats—per filosofar que també de rey cogyt tothom ne fa llenya.

Y considerin que molts descamisats també voldrian fer llenya dels reys que s' aguantan, y dignintme si 'l ofici no ha anat molt á menos.

Per ara, tot just s' aguanta per menjarshi 'l escudella.

Per poch mes que s' empitjori lo dimoni que 'n siga.

.. ..

Tenim la satisfacció de anunciar á nostres lectors que 'ls director y dibuixant de nostre apreciat colega *La Mosca Roja* han sigut absolts en la causa que 'ls seguia per suposadas injurias al rey y atachs á las institucions.

Ara ja 'ls tenim declarats innocents y sense cap culpa, pero ¡y 'ls perjudicis causats! ¡y 'ls dias de trobarse á la presó com un criminal! ¡y 'ls disgustos á las famíliast que significa res tot aixó pe 'ls governants que ab tanta... tranquil·litat mar-

tirisan á personas honradas é ignocentas de tot delictes!

Los periodistas tenim avuy (y casi sempre) la tranquilitat, la llibertat y la vida á mans del primer brétolet que per contraure mérits de monarquisme somia en enviar homes honrats á presiri.

¡Quan se acabarà aquest anacronisme que no mes deuria ser propi de salvatjes!
 ¡Quan se garantirà la llibertat al individu y se 'l indemnissará dels atropells que per part de l' autoritat puga sofrir?
 Quan no quedi ni rastre de...
 Entesos.

.. ..

També ha sigut absolt lo senyor Clará, director de *El Látigo del Vallés* de Granollers, á qui 'l fiscal demanava vuyt anys y un dia de presiri, multa, costas y no sé quantas cosas mes.

Lo senyor Clará també fou posat pres desseguida y sufrí totas las angúnias del periodista que cau á las mans dels sayons.

Y un cop declarat ignocent, per indemnissació... gracias que calli, sino hi tornarán.

Oh, si Espanya es un gran país per la gent honrada.

Aviat nos vindrá ab aixamples.
 Y tindrem d' emigrar de tanta satisfacció.

.. ..

Entre 'l voluminós C. Toreno y 'l nerviós Cánovas ha passat no sé qué que donava lloch á no sé quantas suposicions de dimitir no sé qui.

¡No ho entenen!
 Donchs es la única manera de poderho explicar ab llibertat.

.. ..

Se ha condemnat al que fou director de *La Reforma Social* de Valencia senyor Carles á la pena de quatre mesos de presó per atacs al dogma católich.

Y entretant se la campan mes de quatre viciosos ensotatats.

Aixís va 'l món.

.. ..

Ha deixat de publicarse *El Palleter*, de Valencia, á conseqüencia de la profusió de caricias fiscaleras que habia rebut.

Ha comensat á publicarse *El Roder* á Valencia, escrit, com *El Palleter*, en lo idioma del país en que veu la llum.

.. ..

El Obrero, periódich socialista de la Habana, ha sigut seqüestrat y multat en 500 pessetas per 'l governador.

Los conservadors per tot se proponen rebentar lo periodisme.
 Molt será que no quedin ells aixafats sots.

.. ..

Las Corts conservadoras cada dia van semblant un mercat de Calaf.
 Hi ha tanta faramalla de arrossayres,

que casi no 's passa sessió en que uns ó altres no treguin drapets al sol.

Y aixó te una gran ventajeta.
 Que 'l país los anirà coneixent á tots.
 ¡Quina ganga!

.. ..

Hi ha un fulano que cobra per administrador de correus de un poble de la provincia de Tarragona y habita constantment á Barcelona.

¡Quin nom te aixó en llenguatje vulgar!
 Estafa, jo no vull pas dirne.
 Ne dirém *conservadoría*.

PROFESSONERIAS

Aquest any s' han fet grans esforços, segons diuhen, pera fer lluhir las professons de Corpus.

L' element oficial, carregat de lastre ex-carca y mestis d' actiu servey, ha tret fabas d' olla per posar en escena ab molt aparato algunas funcions llanudas.

Ab tan religiósi motiu las pollas de cartró han gastat algun paquet extraordinari de polvos, y 'ls mosquits tisichs y aristocrátichs han buscat las empentas entremitj de faldillas per veure si podian fer corre los dits.

Y á pesar de tants esforços al ensanxe no hi ha hagut professó, que 's com si diguessin no hi ha hagut matalás per falta de llana.

Pero en cambi á la Barceloneta la lunció ha sigut variada y divertida.

Va comensarse per un pregó anunciant que á la iglesia se *llogaban cadivras á preus módichs*, igual que qui anuncia vi bo y barato ó carn de tocino ab rebaixa de preu.

Va sortir la professó y... ¡oh desilució terrible! no hi anavan las trampas.

Una professó sense trampas es casi pitjor que un carlí sense trabuch ni escapulari ó que un confessorari sense noyas joves y macas.

¡Y saben per qué no hi anavan las trampas! Esgarrifintse, piadosos lectors. Perque... ESTAVAN ENTRAMPADAS feya dos ó tres anys; es á dir, no pagavan als trampistas.

¡Aixó sí que tenia quatre parells de coloms!

¡Y l' assistencia! ¡Oh! La assistencia demanava idem. Los camélichs, alguns mariners y altres treballadors del port que cada any anavan á la católica cerimonia, aquest any, com ja están associats baix ferma base, ja 's *famen de la professó* y van regalarli un mico.

Lo jovent hi brillava... fent brometa per 'l curs, y las rancias devotas renegavan de pensament al veure que no mes honradas la cerimonia quatre guetos, alguna arrependida, varios bulldogs, capellans, camas de catre, empleats y arrossayres; total personas 0'00000050000000.

Total, que la professó de l' Hostia ha sigut un trencacolls pe 'ls pastors del remat del Seu Senyor.

Per mes que 's regui l' arbre de la llana no creix.

Los vents que corren pe 'l mou lo farán morir de raquitisme.
 ¡Que Deu ó Dotze l' hagi perdonat!

.. ..

Contan que á Gracia, mentres passava la custodia per uns dels principals carrers, uns quants devots que habian acabat la flor de ginesta, tiraren á las Sagradas Formas... blat de moro.

¡Diantre! ¡Pensarian que son Senyor patia gana!

.. ..

Alguns espectadors de las professons han reparat que en alguns carrers, entremitj de la flor de ginesta, se tirava autals als professonayres.

¡Ja sabian á qui ho feyan!

.. ..

Un dels molts penhonistas de las passadas professons va convidar á un xefis á sos acompanyants y en la nit del dinars al dimecres en los barris de Sant Cugat una reunió de professonayres se retiravan á la matinada portant cada un agafat pe 'l clatell un gat com un tempie.

¡Lo que pot lo fervor religiósi... quan s' ha tet de moda!

.. ..

Las educandas del carrer d' en Trenta reclaman que 's fassi passar alguna professó pe 'l seu carrer.

Com coneixen lo género professonayre, per aquest medi están seguras de fer grans adelantos en la seva industria.

Sembla que no s' ha accedit als desitjos de las *pelomas*, per un petit inconvenient.

Las professons quedarian massa troncadass.

.. ..

Se diu que al passar la professó del dia de Corpus per la piassa del Duch de Medinaceli, uns quants mirones, per la major gloria de Deu, tiraren algunas pessas de dos als peus dels escolanets, los quals al sentir lo *drinch* dels calés se abalansaren al miserable metall y á trompada de xicot se 'ls disputaren com si fessin *missas* (pelas).

Lo públich s' entusiasmá devant de tan palpables mostrass de religiositat.

.. ..

Durant las professons se han efectuat molts robos per Barcelona.

¡Com las autoritats tenian teynal...

EPIGRAMA

Per traspasar una riera
 un zuch y zocs de fora,
 pensaren tots dos á l' hora
 traspasar per la passera.
 Lo zuch que divertit era,
 oferintli per detrás
 á la zica un bastonás,
 l' hi encarregá de punyetas:
 —Cuidado; agafat, Tuyetas,
 ben fort aquí y no caurás.

PEPET DEL CARRIL

LO MATXO Y SON AMO

FAULTA

Un subjecte per cert bastant ricatós, després de regirar tot lo mercat, al fi va comprar un matxo jove net, aixirrit y enjogassat.

Pensà que sent la bestia joveneta, podria descausada treginar la pesada carreta qu' un matxo vell no li volgués tirar.

Y portat pe l'afany vil de la usura, tolia que per dos feyns li fés lo matxo criatura, y sà y bé com llavors se conserva.

Vingué després lo dia de la proba y va enganar lo matxo al carro dit, y sent la bestia nova, començà à tirar guitzas desseguit.

Paig que no estanthi encar' acostomada, sola posantli l'romal s'avalotà, y estant esvalotada, carreta y amo à guitzas rebentà.

Hi ha vell molt vell, qu' entra en lo matrimoni casante ab una noya d' poch anya, y aquesta que no es matxo, ni es dimoni, li fa sofrir la mar de desenganya.

Hermosa, bonica, enjogassada, pensa à son gust podria dominar, la proba, y com no està domada, tira guitzas, y las hi fa portar.

FREDERICH OLIVE

A fi de fomentar la industria de la llana de clatells, à Gracia's tracta de construir una fàbrica de pietat baix la rahó social de parroquia de sant Joan.

Fins aquí això no tindria ros d' estrany, perque avuy s' ha fet de moda lo caminar de reculons, gracias à la protecció que 'ls nostres governants donan à la gent de sabata ab civellas y trabuch y santeristo.

Pero es lo cas que la Junta de construcció de dit temple, seguint lo vici catòlich pur de demanar quartos à toldeu, dirigí un ofici al municipi demanant una cantitat pera subvencionar la fàbrica en construcció.

Va reunir-se la Junta municipal ab lo Ajuntament per l'aprobació dels pressuposts y al arribar à la pidolayre catolique-ria, lo regidor senyor Derch va aixecarse à combàtreho, dihent que com à Gracia hi ha varias religions, si avuy se donava alguna cosa à la catòlica demà ab justicia no 's podria negar à un' altre que ho sollicités, y com per altra part la caixa municipal se trobava en estat llastimós y tenia de atendre à necessitats molt mes útils que una iglesia, no cabia altra cosa que contestar que qui vulga temples que se 'ls fassi.

Tal degueren ser las rahons exposadas pe 'l regidor democrata, que l' Ajuntament en pes y la Junta municipal, à pesar de ser conservadors casi tots, acordaren per unanimitat no concedir cap calé pe 'l temple.

Aquest acte de justicia ha enverinat de tal modo al periòdich carca L' Escut de Gracia, que en son últim número se diri-

geix furios al senyor Derch, al arcaide, al Ajuntament y à tot bitxo que aprobà no dar quartos per la iglesia, deixantlos com uns draps bruts.

Aixó es molt natural. Los catòlichs tenen la part sensible à la butxaca y en tocantlos la menjadora ja perden la xaveta.

Lo mateix que s' escandalisa escrivint las ratllas del Escut à que fem referencia, es un flacio que à pesar de ser carli enragat cobra del Estat per un empleo en l' Administració Económica de aquesta provincia.

De modo que com la qüestió religiosa son quartos, es de rahó lla rabieta de Lo Escut al veure com se li escapa una dòssis de pietat.

Sort que per desahogarse acaba son degalixat escrit ab l' estribillo aquell de *Ruja el inferno*, etc., que ve à ser lo *curatodo* dels carcatòlichs, que sino, era capàs de ferirse.

Nosaltres, per consolarlo, acabarem felicitant y alentant al senyor Derch per sos esforços y campanya en favor del lliure pensament, y recordant al semanari del rey del As d' oros que

Cridin los ximplés
brami L' Escut,
l' aulfals d' Espanya
serà pe 'ls ruchs.

.. ..

Los car-catòlichs y jesuitas de Manresa preparan la flambreira y la bota y las majordonas, reparadoras, fillas de la Maria, paulas, lluisas y demés animalons de sargristia, pera fer una visita *armas al hombro* à la negreta de Montserrat.

Hi ha esperansas de que nou mesos després de l'anada algunas pelegrinas aumentaran... la fe catòlica, apostòlica y de Manresa.

Sort que ja se 'n confessaran... ab los mateixos interessats.

Que no 'ls negaran pas l' absolució.
Ni lo demés que puga ferlos falta.

.. ..

A Mallorca los carcatòlichs volen regalar un parell de coronas à la mare de Deu d' en Lluch.

¡Las coronas à parells!
Vamos, com si 's tractés de sabatas.

Pot ser n' hi volen posar una à cada peul!

.. ..

Prop de Vigo ha aparegut un personatge mut que cura malalties, endevina pensaments y fa miracles... escurant butxacas.

Los llanuts pican l' am qu' es un gust.

.. ..

Lo bisbe de Valencia pensa obrir una informació pera averiguar los fets de un penitent del Piemont.

Ja estich veyent com posan à algun ximple de aprenent de sant.

.. ..

Copiém de El Comercio:

«Parece que los panaderos de Pamplona piensan cerrar sus tiendas. ¡Y qué tenemos con eso! Mientras no se cierran las cárceles y las plazas de toros, no hay que tener penas. ¡Digo, y con Cánovas en el gobierno!...»

«Me escamo. Segun dice un periódico ha sido empapelada la superiora de la casa de Caridad de Vigo. ¡Qué pecado habrá cometido aquella bendita!»

EPIGRAMAS

A la filla del cor seu casada de poch, per guassa va dir la Carme en la plaça:
—«Que tal?— ¿T'estima l' Andreu?»
Y ella ab un paper... d' estrassa respongué sabentli gréu:
—«Ay mare!... casi he massa; sempre t'inch à demunt meu.»

Un samalich ben forsit qu' en qüestió de forsa y pit no hi ha qui l' hi fassi guerra, à una espatilla solament carrega de pur intent; sempre carrega à la esquerra.

La Tresa bacallanora qu' es, diuben, molt putinera la parroquia ja ha perdut y es, segons una m' contaba que avans bacallà hi compraba, perque la gana l' hi put.

Un casat que sola gosaba ballant sempre d' amagat, un dia dalt del terrat ab una raspa ballaba; mes sa dona que hu repara y à son fill digué formal:
—Mira, noy, puja aquí dalt que veuràs ballà à ton pare.

PEPE DEL CARRIL

XARADA

Un licor n' es ma primera; musical tinch per segona; negativa la tercera, y quart tres usa la dona. Soch au dos tan estimada que prop meu no hi tinch rival, y veuràs que mon total prop del mar n' està sentada.

RICH NAPRAY

.. ..

GEROGLIFICH

×
K U U
A
L I I
G L
:
H

FAUSTO DE RIOS

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADA: — A-ro-na.

GEROGLIFICH: — Per sentencias lo tribunal.